

ספר זה מורה מדר

בואר יומדיום למרפאה. או להנחות כל-בו — שהוא עצמו יסודו עוזרתם של דלתי'העט — ולהשגיה במו עינויו של הוראותיו הבהיר עוננה כהלה. לא אשפטו היא. לפניןן, שהמרפאה נסגרה. בשבוע עבר, כיון שהרופא היהודי שוחרר מעיררת מת פתאום... בלומר — וויסוף בלחש — כשהוא משבעני לשומר את הדבר בסוד — לא היה מה מות טבעי. אני עצמי הורייתי לעונש את האשמים... אך ד. עצמוני וא באסדר. בסדר גמור. רשיית אהה להתגנות בו שידייד הוא אמר. שאלתי את ל. אם היה מוכן להעיר על-בר גם ממומבי, והס- לרמתן מזו אני מבקש אותך.

"דבר זה לא יכול לעמוד בענות, כמוון — ענני. — שהרי אם אספר
כל ד' ש-הו-א בסדר, אהיה פמוציא לעז על האחרים שאינם בסדר,
אני רשייח להוציא לעז על מי שממלא את החבונה והרי פולם בסדר
בין אותן".

ויגנו שטיפוחה החקלאי מחייב אם אין אריד גינור ט'

שאלה נספחה לארון המתים. מטרת המבקרים הייתה לפגוש באדם. שככלו לא היה רצון טוב לקבלו את משרכו שכובור שבועיים בלבד כבוד. מiteral אכזבות מרות. אם מהמת העדר אמצעים מספקים להוציא צענו לפועל ואם מהמת שאין שאר האנשים העובדים עמו — אחד מהם פיקודיו ואחד פקידיו — שותפים כל ללהונתו הטובות ואפשר לפיפילו מחייבים בהן, בשוגג או בזדון. ואם המשכתי דרכי לב... לא ישתי זאת אלא משות שהשבתי שודוקה במזקתו ישמה ד. לפגוש לדיד העשי להבין לעבו, אם גם אין יכול לעוזרו. בטוח היעני שאלת שאל זפת מה אל-נכון מייד' אחריהם.

וכאן צרייך אני להוסיף ולומר שהగורל לא פינק, ביביגול, את ד', ואעפודה. או, ליתר דיוק, שמצוודו היה ד'. מלא טרנויות על הגורל, על שאילצו לחיות בתקופת שבת ראה את עצמו ור' ממיורה. מואן הכרתו היה מרבה לדבר עלייך שבצעצם נועד להיוולד ביום אחר. שבו עשויה היה למצוות שותפים לרבים לדעה ולהלך-נפש, לשנאוו לכל אלימות, אחישוקתו לחירותם טהורים וכדומות. מצוודו מבקש היה שיימצא בפלחות הוג קטן של אנשים המסתגלים להפקיע עצם ממרתו של חומם, הבוחה לכל ערכיו תרבות ומוסר, ושבו, בחוץ הוג זה, יכול לטפח באין מפריע את תלמידותיו על ימיים יבואה, העתידים לחדש את חוקם ויפעתם של אוחם ערכיהם. ותרי משום כך התפלאי שקיבול על עצמו תפקיד מעין זה, שצרייך היה לדעת מראש כמה מודך בו שעדר' המתבע של תלמידות כחלומותיו; וממשום כך שייעתרי למלה הוא סובל עבשוי, כאשר לא בלבד שיאנו יכול להימצא בחוג הקטען הנכטף, אלא שרוחוק הוא מכל אדם שיכל להישח גבניו את תלמידות תללו. ידעתה, שגמ' בנו, יידידי המעתים, לא ראה כלל את הנכבדים הרואים להיות שותפים להלירוחו, אך שmach על חברתו נגי תמיד היה איזוגנו כרואה לשמעע את דבריו. ואילו עתה, חוות עליינו שאנו מוצא גם אthon אחת — לא בין פיקודו וחבירו ובודאי שלא בין נתיניו העלוביים...

תפוס בהרהורים אלה נכסתי לתחום של העירה ב. כבר בפתחה, ליד המחטום, קיבלה אישור עוגם להרדו על ידידי. חיל עיר עמד שעון על כותל אחד הבתים שילד המחטום. סיורית תלויה ברפין בווית פיטה, וסבבו התגוזרו כמה זוטרים. לבושם כלואים וקרועים. וציפו לנואה ישיליך את זונבה של חסיגראט מבט משומם התבונן בהם ונוואה כמשה לתנאותו את הציפייה למזהה שיתחולל כאן לאלאחר. כאשר הרגע חמשת הוואטוטים על גולו ובתנוועה אידיש אך מכונין יפה עלייה כל החמיינשאכאה, הריט אט שנחשך כליל בתיגרה. הלה התחפה. וראשו נחבט בחול. אך לא השמייע קול. באotta אדיישות הריט החיל שנית את רגלו ונדראת שטוכן היה להמשיך בשעשוע ולחבוקתך בירח הארבעה. בידיעו כי הלו לא יברחו כל עוד לא יוכת אחד מהם בשל. אך משראה ביי שאני עומד ומשגיח בו, הירפה מהם ובחילוך רפה, מתנדגה, התקירב אל.

בנונאות אינטימומביבות שלחתמי ידי לארכוני ושלphetני מטנו החזק
בגדת חצי ליראה אני מוכר לך...”

שלישות. והנילו לילית. ההייל הוציא מכיתו קופחת פליירס. שמהירה בשוק פליירס.

שאלתו היבן דוד כאן המושל.
 "המושל? — אללוות אוותך לשם. מכיר אותו? — בחור מצוין.
 בתחילת עשה אמם קצת צדרכן. רצתה שטפל בהם, בஸדריהם
 הללו. אך אחר כך הבין שלא כדאי לו כל העיסק. החבירה הרגילה
 המשן בעמוד ב')

את תירעיה פִי גַּתְמָנָה מַוְשֵׁל צָבָא בְּעִירָה אֵת. שנכבהה זה לא פֶּפֶר. ספר לי יְדִידִי ד. בהתרgestות רבה. "מהו ימים רבים — אמר לי — הattleל ballo כי יונן לו להר כית. לאהרים גם לעצמו כי איןנו רק נא דרוש אלא גם נאה מקומות. ואם כי לא שיער מועלם כי דורך ברוך זו יבחר כדי להוציא לפועל את משחבותיה סבור הוא עכשו כי לא יכול למזוזא טוביה הימנה, מפני אתה — אמר לי — תמיד הצתקה לי השאלתך. שמא אני אלא מעמיד פני צדיק ייחידי. בבירול, בסודם זו הרשות. ונוגה כלכלה מצדקתי דושק משום שלא נצרכתי להעמידה במבחן. נקל לו לאדם להיות צדיק בין ארבעת כתלי ביתו, או בחברותם של יידידים טובים ומעיטים, נבחרים בכיכול. ולשופך אשיגורית על רשותם של חברויות. אך לא אחת ידעתי גם אני — אמר — שאפשר אני עמד בפרק אלא משום שאינוי נקבע לעשות מאומה... ואילו עתה, לא בלבד שיכל אוני לעמוד במבחן אלא שתפקיד זה, יותר מכל חפקיד אחר הכרוך בהויהה של המלחמה, זו מעלהו שכל מה עשויה בו תלייך ביברדי. ההוראות שניתנו לי — אמר — מדריך ההגינו שanax בלילה ביזור. שמרה על הסדר, הקפדה על קיום העוצר במוועדו, הגנה על קיום החוק המשפט. ואילו כל זאת, הדאגה לשותם דמות אנור שית לעיריה, העורה להושיבו להזיר לעצם את צלם האדם. וכל מה שכרך בך — והוא רב עד מאד — כל זה נתן עבשוי בדרין, ואף שלא הרגלתי מעודו למשול באנשים ולפקד עליהם. כמו דמוני שיבול-אוכל וגם שעטה-אעטה".

למחמת שיחת יצאה. למקום מגוריו החדש ובשוביעים הראשונים לשחו שם לא קיבלתי ממנה שום ידיעת. רק בעקביפtn, צפי שליח במרקחה, שמעתי כי אמנים עזם הוא בדיבורי ושהייתה ג. נבדת כבר עכשו — וכן נזכר כלכדר אחר התמנונו של ד. למושלה — מכל יתר העיירות והכפרים שבאזור הכבוש. ולטובה, כמובן, שמעתי כמו כן, כי כבר הספק, בימי משותו המודים. לחדר את תלמידים בבית-הספר שעבירה; להקים שם צריף למראטה;
לחצחות שטח גדול של אדמה לניטיעת גן ציורי, עוד כיווץ באלה דברים גדולים וקטנים, שהיעדו בפירוש כיצד מבין הוא את תפkidן. על האמת אודה, שהשומות הללו גירנו מאר את סקרנותי. לא חפלתי אף-פעם ספק בירושלמי של ד. ובתום-הכונתו. מכיר אני אוthon מה שנים רבות וגם אני — ככל יתר מברוי יידידי — נהג הייתה לשבח בו קודם-כל את תכונת הישורת והאנומנות לעקרונותיו המוסריים. מעודו לא נטול חלק בשום מעשה שהיה בו כדי לפגום כלשהו בעקרונות אלה. או לסכן את יושר-לבני. אך ביוון שהכרתי בתכונות אלו רק על צד השיללה. לא בטחתי בו כלל כי באמצעותו הוא להשתמש בתוכן שימוש מועיל. סבור היהתי. איטוא, כי הוכחה חמישית היהידת למציאותן של אלו נתנה עד'עה מותך דבריו בלבד. וביקשתי בכל לבני להיווכח כיצד הוא חופץ את הדיבורים הנאים למשמעם של מפש.

הה, אילו היה בי קורטוב-שלת'בונה, לא היה מנתן כל מהיווכ בזאת עקיבעון והיה מסתפק בסיפורדים, שכך חלה מלה כים גם בזיכרון של עיר, על נקודות-כפי ומקומות נאמנוו של ד. אך יד הסקרנות גברת על יד התבוננה ובאחדות הראשונה שנפלת לידי קמתו, ונסעה לעירה ב. ר' כד' שלא אהיה בעיני סקרן לסתמו, אמרתי לבני כי משאראה במושיעני מה גדולות חולל ד. בחומר-טמשלה, אdag לך' שיינטן פרסום מהאים. מאוחר ומאושר בתעדות ועדויות החותמות, מופת לדור, טבור התיית, שדורנו זוקם למופת מעין זה.

בדרכי לא. סרתי תחילת לבירת האזר והכبوש. על מנת לשמעו עדות מהימנת על מעשיו של ד. מפני מי שמוסמך ל告诉她. מושל האזר הדריו מכרי מימים עברו וסבירו היית כי אין מוסמך ממנה לספר לי קורט דבראמת על דרכו של ד. בטמישלה, שבבלבי כבר בכניתה דרך-המופת לנוגהם של שליטים בונתינהיהם. שם הצליז ד. בהופך ממש זה. שלידתו בשופשות-תדים ובחשפות כבוד ואדם, למפעל המושתת על אדרני השופר ואהבת האדים וכיבודו, מן הרואי שלא בלבד שידע האיבור על כך, מפני עדים מהיוננים, אלא שיעופכו מעשים אלה להזק החל על כל מקרה שבו אונסם אמנים בני-האדם לבנוגג אלימות בזולתם אך יכוליהם הם להוציא את הפסדה של אלימוטו. ו בשער גדרל.

ספורו של ל. מושל האזר, לא נבדל הרבה מן העדות שכבר שמעתי קוזם לבן. בנפש הפעזה אישר שאמנם חולל ד. בימים הלאיים שעמדו לרשותה. כמה וכמה דברים חרואים לכל שבת. סיפור ל. למשל, שביבים הראשוניים. כאשר חסרו מורים בעיירה, לא היה כל ד. על כבודו ובעצמו בא לברית-הספר והחל להורות שם את משפה העברית لمבוגרים שבתלמיידים. אני עצמי — יהוד — לא הסתכלתי בעין יפה על מעשה מעין זה וחשתית שתושב' העיירה ירשוטו כסימן של חולשה. אך ד. עמד על דעתו באמרו כי החיים אנו לחוכיה לתושבים את כותנו ודוקא במעשים של נדיבות וסוציאל לנדרבמים: שאמ לא כן, במתה ניבدل מיתר כובשים-אלימים שבופיעו? — אמנים — החסיף ל. ואמר — אנסוס היה ד. לחודל מנשיונו וזה בעצם יומיומיים. מסיבות מוגנות. אך אין זה פוגם בשבח המעשע עצמו. פמו-בן, סיפור ל. לא ראה ד. פחיחות-כבוד לעצמו

סופו חמר של ג' (וכי מבלוטה ברכות) זכה מכך ג'ז

האהבה בכוכבת, בהיותה בן שש-עשרה; טויל ממושך על שפתהיהם החולית והאורית, שבו אמרנו איש לרעוץ — באוטו ג'וליילב אקורט ומענג של נעריות — את כל האמת על אודוטו עצמן; הкус הנורא שאשכזתי עליו בשעה שדרמי כי פנה מעלי אל ייד אחר והותגה הגדולה המעורבת באשמה. שבה היה עני מלהות אותו בלבו עם השני; הכאב המתארים כבשעת הפגישה המחרשת, באוטו דמה כי שבדבון ברעותו; השמחה בשעת הפגישה המחרשת, באוטו דמה כי שבדבון ממשכת; הוגשחה המקראית הפתואומית, בעיר וורה, כשינוי — כל אחד לבן — חיינו מוקפים באנושים של האבינו את שפטנו; הסין מינם המוסכמים, אותן קצווידר האביבים, שהיינו נוקטים בהם בשעה שהחערבו אחרים בשיחותינו; הדיעת כי יכולים אנו להலיך איש על רעונו בכל גושא שבועלם ושהשפע המשופת היה בכל ואה חסובה וורה; רדאתה הנגעיל-לב עגילה לי, בשכבי על ערש-חליל; היכולת לשכחו כל ביקורת שוחית בלבוי עליו מעורי לשטוחו בשחתו בשעה ששוא אשה; הדיעת שוב לו פונתאיו יות; הקראת הקראת, אך המאלת את הלב בחשון טובים של חמלת עצמית, בשעת אבלו על מות אשתו; הבטחן החם, המכיס כל שרוי-רכבת של פחון ובגרות, שפע אלי בשעה שאמר לי שעוני בורדים ונבדם...

לא, אייגי יודע אם באמת עברו או בלבי כל אותם קשיידר-מורו ים, או שرك אפס-קדם הוא שhabok בי אותו רגע. אך אם זה ואם כה, ודעתהatoms כי שוב לא איכפת לי כלל אם יפותור זו את בע' יתוי במרוצות הנחות אוילית לקרב אם לא יתחור אותן לעיל — כי צידן אני לחיות לירון, ליד הדוד לחי, עלי-מנת ליהו ולא על-ימנה לסייע לו בתרון געה שבועלם...

ליד המסגד לא מצאתיו. שם החלו החילום גוררים בינתיהם את תחומיים אל הכהר ועדנו להציגו את התשבחים. שנאספו בהדר המשגד והיו יורים מבצע אשנביו אל תוך הלילה, גלי סיבוי רם ומפוצע במשגדי. הקצע שיפק על מעהילה היה שלו בירור וילק פדורוון על ימין ועל שמאל, כמו שידיע את חותם. כיון שהטורן זו לעשות כל מה שמצא לנכון, לא נדע עוד בראה את דעתו על הרכבות שיפלו בעוד עעה קלה מפגויו, אלא על האלה-טעלתו בלבד.

שאלתיו אם אהה את זה, וענני כי היה כן, אך נראה שהבן כי הוא — כולם, הדור אלוי — ידיע את מלאכיהם ועובד את המקומות. אני דעתתי, כובן, שהיתה סבה אחרית לבך, אך לא רוחתי לאומרה לאומו קצין, ככלום לא חור לבתו? — שאל בתהונן — אם כן — הויה; שהבן משתתקתי את התשבח — יתכן שהלך לחלק תחר של עיריה, שאמ בושפכו המהומות, ואנמנם, לברות השאן שבקרים בת המסגד, אפשר היה להבחין בקול-ירוי שתגאג לפקוטון מרווח מקום.

ונפתחו לשם, משקל חירותו בלבד מורה תא דרכיכי. במרוצת חלף בי הרחוב-בר-רגע שיתה זה אוולי ביזור, אם איהרג כאן על ידי ריהה כדור שוטה, שלא לזרוך כל. אך המשכתי לזרץ, לא מתהה שהאומני כי אביה תולעת למשהו. אלא מושם שלא יכולתי להנני לד. להיוותר בשעה זו לבדו.

שעה ארוכה התרוצצתי בך בין סימטאות העירה עד שהגעתי לרוחב בחוד. שבו עמו כמה חילים ברובם שמלים ובפניהם נבוכים והבוגנים באחרדים המבריחים, שבאותו רגע נשא מאחד הבנים שלו' שה גופת של הרוגים או פצעם.

לא נצרכתי לשאול את פהו כדי לדעת את והוא של אחד מאלה. לשאלתי האחורה ענו כי אין יוציאים בדיק מה קרה כאן וכצד קרה. רק מזמן תשובותיהם המקוטעת והובכות הפלילי שיש-מלחנותה בת'יר-הרבוב גזו עליהם ו הם פדו לחוץ הבתים, לה-ענשו את תושביהם. כשהגיע ד. לבאן, ליטול את הפקד לו ידו — כדבריו — כבר חדרו היריות ולא היה יכול לעשות עוד דבר. כמו דומה — אמר לי חיליל אחד — שבקש להצלץ אחת השיש שבחות וו, שמשם ווציאו את אופתו שהחילים ניסו לאנסטה. החילום הסתלה קו מיד בראותם אוור או על ימי ישאשא... נ — אמר בהיריך — מה היתה והבר מבר למם לבת לילית, ואפשר שלא יאו שמעם כל לפ' קורתו אלמאל ידעו שהיא לנו. אך לא אמרו, יחס מוחיד אליה. — דוי' מה, שבאלרו יוש מירוד בחחנוי נינהמה סוסרת של עיג בדרורי — והיא. לא נתנה דעתה על יחס המיחודה. או לא הבינה לפחות בא. בכל אופן, דקקה אורה בסכין, ברגע שכבס לבת, הש... הוה בקס החיליל נדפו ועצר בלשונו — לא חיפת על נינטו, אלי מושם שהיה בטוח כי האשא האוא... החילום עד הספיקו לראות איך הוא נפל בשעה שיצאו מן הבית, וחטלו את שנין דריי הבית, אותה ועוד גבר אחד שהיה פמה...

ד. לא נהרג מיד. אירשם הביאו החילום אלוגקה וגם אני היהי בין אלה שנשאחו לבתו. משחגנו שמה. ריאתי שאין טעם אפיו לקרא לרופט. הסיכון פגעה בחרך לב. תחנתונו על ה-מיטה. שכוכחה מיד בדם כללה, ומישוח מהחילום הבעריר אש בוכפה, מכבקש להחטם גורו של ד. שההס אל מבט עז גמרא...
כל אותו לילה ישבתי ושמרתי לילו. בדמוני, יהלתי את שיחת אווכחה על מעשיהם האורגן. בדמוני, שמעתינו אמר כי מיותר היה מעשיהם וכי לא היה אלא נטיין נאל לפגות את אצפונו עד מה שאלה עשת עד כה, לשווה נסחוי לחוכיה, כביכוב, שאין זה חשוב כלל אם שיבור את המועד ובלב שעת לבסרו שמשה בעות שהרבה בעבר לדון בהן ולהתיף לשקן. אמרתי לו שחווכיה במעשהיהם האורגן. כי ססgoal האדים לבור על הפהר ועל החריג ועל השחש מפניהם מה שיאמרו הבריות — שחררי ידועי כייד ערולין החילום לרש את מעשיהם, בסיכון להציג את חילוותם למגענו — ומפניהם כל שאר הגימוקים שבועלם. המשתקים את המזפון, ולעשות רק את מה שציוויה עליו מסנו...

אמרת-לו שבמפעשו וזה מסיט הוא — אם גם בלי פונה ווי-ירוע מרראש — לכל אדם. הנשבע אמון לעקירונוטי המוסרים ובשל טעויות קטנות. פרוי מעשיו הוא פרוי ידועי כייד ערולין החילום לאחר שציוויה עליו מסנו... אמרתי לו...
אפשר שהרבה אמרתי לך, באוטו לילו ורבים מהם הדברים שבקשתי לומר ולא אמרתים כל. משוממתה, מאמצאי נחמה בדר' ברי כלום. לא נולחתי לטרור לבלי את תחוות האימה והאושש שבעברה ביזיד, יידיך החמי, האחד, כאשר נגעעה הסclin בגבון כוון שלא מת מרד. תהה לו ואיא השחתה לעשות את השבון-גנשוף ונורא הדבר אם אנוס היה לסכמו בחרגשה שה███ היה בכל עמלו.

מקווה אני כי יימילם, כאשר ישפר צפורי על מותך האחד, אוכל אני למסכם אחרות את תחשובך
נובמבר-דצמבר 1956